

Spiritualiteitsreis 2019

Het lijkt een tegenstelling te zijn: de meeste kerken worden 's zondags steeds leger, maar de Mariakapelletjes die overdag open zijn trekken steeds meer mensen. De parochie als geheel lijkt mensen niet meer zo te kunnen boeien, maar het devote trekt mensen schijnbaar meer aan dan 25-30 jaar geleden. Hoe zou dat komen? Wat vinden, ook niet-kerkelijke mensen, bij Maria, wat ze bij ons als parochie niet of niet genoeg vinden?

Als ge in de winter als het koud is en het buiten vriest, een kamer binnenkomt waar een kachel of een open haard staat te branden, liefst nog met echt hout wat ge kunt horen en ruiken, dan trekt dat automatisch aan. In een wereld die vaak koud is, onverschillig, hectisch enzovoort, is Maria als het ware de kachel of de open haard: ze biedt mensen warmte. En daar ligt ook onze taak of uitdaging als parochie.

Boeken als "Rebuilt" en "Als God renoveert" vertellen het verhaal van parochies die de omslag hebben gemaakt, die opnieuw mensen zijn gaan aantrekken. Hoe hebben ze dat gedaan? Wat is hun geheim? Ze zijn terug gaan stralen als een kachel in de winter.

De moderne mens zit niet te wachten op geloofswaarheden. Vroeger was de volgorde: doordat ge geloofde, ging ge u op een bepaalde manier gedragen en ging ge deel uitmaken van een gemeenschap. Die volgorde is nu omgedraaid: mensen zoeken op de eerste plaats de warmte van een gemeenschap, en gaan zich van daaruit op een bepaalde manier gedragen en komen zo (als het goed is) bij de bron uit van die gemeenschap: geloof in God.

Als wij het woord "evangelisatie" in de mond nemen, dan kan dat mensen afschrikken: het klinkt zo "Jehova-achtig", en bovendien denken de meeste mensen dat ze dan een enorme kennis moeten hebben: antwoord weten op alle vragen enzovoort. Maar dat klopt niet. Geen enkele kachel of open haard zegt iets; geen enkel Mariabeeld in een kapelletje zegt iets, en toch trekken ze aan.

Dat is "evangeliseren" zoals het zou moeten: door te zijn wie we zijn, door te gloeien of warmte uit te stralen, komen mensen. En natuurlijk moet er op een bepaald moment dan ook gesproken worden, maar het begint zonder woorden: door mensen het gevoel te geven: het deed me deugd dat ik daar was, er werd naar mij geluisterd, ik was oprecht welkom, ik ben er gesterkt van weg gegaan, ik kom zeker nog eens terug.

Dat is de manier waarop we onze oude parochies overeind kunnen helpen en nieuw leven inblazen: door warmte uit te stralen en mensen hopelijk op die manier te laten merken dat we iets unieks hebben wat ze elders niet gemakkelijk zullen vinden: geloof, hoop en liefde. Dat is de manier waarop Maria het al 2000 jaar volhoudt en mensen blijft trekken, ondanks alle stormen van ontkerkelijking.

U ziet: we hoeven het niet te ver te zoeken, u hoeft er ook geen theologie voor gestudeerd te hebben: het begint gewoon met een oprechte openheid en

vriendelijkheid voor mensen die bij gelegenheid eens komen. Het begint met de gloeien als een kachel in de winter: mensen zullen vanzelf dan de weg wel vinden.
Amen.

Johan Goris, pastoor